

NEJ NEJ NEJ

JEDNA RÁNA – A CO PAK?

VŠECHNO O HOLE IN ONE

**Tentokrát věnujeme rubriku NEJméně
pravděpodobné ráně, jaká se může hráči
povést. Jaká je pravděpodobnost „houlinu“?
Co rekordy? Co když vyhraji auto?
A co mne to bude stát v klubovně?**

Volné pokračování našeho seriálu o statistikách, rekordech, kuriozitách a pozoruhodných číslech, jichž je kolem golfu nepočítaně, nás dnes zavede do říše es, hole in one, jamek dosažených první ranou. Po nezbytném „suchém“ úvodu se dozvíte spoustu zajímavostí, z nichž některé budou až na samém pokraji serióznosti. Ale o to líp se o nich čte...

NEJÍ VĚTŠÍ NESPRÁVĚDNOSTI

Golf je, jak všichni dobře víme, velmi nefér hra. To, že míček padne na sprinkler a odskočí přes celý green do vody, nebo že zasáhnete na sto metrů tenoučkový kmen jediného stromu, který bůhvíproč zapoměli uprostřed fairwaye, k této hře jaksi patří. Ale když vám míček přeběhne na první ránu těsně kolem jamky a zastaví se na šířku skóre-karty za ní, na světě neexistuje větší nesprávnost: právě jste přišli o jediný výkon, který dokáže oslnit i negolfaistu – o radost, kterou byste si pamatovali po léta.

Určitě jste slyšeli spoustu historek na téma hole in one. Je to záležitost specifická, všemu ostatnímu ve hře se vymykající. Může ji zahrát mistr i nešikovný greenhorn, který vůbec neví, co dělá, rána může být úžasná nebo se zcela zkažený úder odrazí od skály daleko od fairwaye a dokouluje se z nepravděpodobného směru do jamky.

Popiska fotky popiska fotky

CO NA TO POJIŠŤOVNA?

Pro zjednodušení budeme většinou používat název eso. Zahrát eso je věc nevypočitatelná, ale díky tomu, že golf hraje tolik lidí, dokáží si z jejich výsledků golfovní statistici spočítat pravděpodobnost, s jakou eso padne. Značně se to liší podle toho, kdo je na odpališti: profesionálové mají na „houlin“ skoro pětikrát větší šanci než my amatéři. Nemají víc štěstí, jen jsou lepší, líp to umějí. Možná se budete divit, ale existují firmy, kde se počty pravděpodobnosti, že padne eso, řeší zcela vědecky. V několika zemích existují organizace obdobné

americké National hole in one Association, která shromažďuje údaje o esech po desetiletí a pak z nich jejich matematici vytvářejí statistiky. Ale jsou i jiní, kteří ta čísla potřebují z praktičtějších důvodů. Jsou to pojišťovací společnosti, které se už desítky let specializují na pojištění větších výher.

Mnozí organizátoři vypisují skvělou cenu na eso na jisté jamce, aby nalákali víc účastníků nebo zvýšili lesk svého turnaje. Příklad: promotér nebo sponzor dá na některou jamku auto. Pokud by ji někdo zasáhl první ranou, nepřijde ubohý sponzor

Z amerických tradic hole in one:

Nikdy dál nehraj tím míčem. Vystav si ho na čestné místo do vitríny. A po hře kup přátelům rundu.

či promotér o celou cenu auta, protože případnou výhru pojistil. Pojistka nesmí být příliš drahá, ani příliš levná, aby byla rizika obou stran přiměřená. A přesně o výpočet její ceny se starají ti zmínění matematici. Berou přitom v potaz spoustu faktorů, od

Popiska fotky popiska fotky

ceny auta přes délku jamky až po úroveň účastníků a jejich předpokládaný počet.

TO MÁME 70 LET CO DĚLAT

Aby to nebylo moc suché, povězte si pár konkrétních čísel. Profesionál zahraje eso s pravděpodobností mezi 1:2500 až 3000. To je přibližně 900 turnajových kol (v propočtech se počítá s rozmezím 3 – 5 tříparových, na esi nevhodnějších, jamek na osmnáctku). Hráč s nízkým handicapem to má dvakrát těžší, 1:5000. A nám průměrným, amatérským hráčům to spočetli na 1:12 500. Na to potřebujeme asi 3500 odehraných kol... Při řekněme 50 kolech odehraných za rok (a to je docela dost) nám to vychází na 70 let..., a to ještě nemáme nic zaručeno, je to jen průměr. Někdo zahraje eso hned první rok, někdo ho netrefí celý život.

Když nám dají auto na jednu jamku, tak se pravděpodobnost zasáhnout ji patřičně sníží – ne že by se nám klepaly ruce, ale je

to jen jedna jamka z těch tří nebo čtyř, které jsou na hřišti. Profíkovi to spočetli na 1:14 000 a to znamená 14 000 kol (v každém kole je jen jedna)! Hráč s nízkým HCP 1:20 000, průměrný hráč 1:48 000.

Čím je jamka delší, tím menší je i pravděpodobnost esa: průměrný amatér na 140metrové jamce už to má 1:80 000 a na 180metrové 1:150 000, to je 40 000 kol! Ale pravděpodobnost nepravděpodobnost, když to bouchne, každý rád zaplatí v klubovně povinnou rundu – pokud mu nejsou tři roky jako Jacku Painovi nebo šest jako Tigerovi při jeho první hole in one.

Nevím, z čeho statistici (nebo pojistní matematici?) spočetli tyto šílené pravděpodobnosti: pravděpodobnost toho, že dva průměrní hráči jdoucí ve stejném foursomu zahrají eso na stejné jamce, je 1:17 milionům. Líp to vychází pro tyto dva spoluhráče na dvě esa v jednom kole, ale na libovolné jamce: „jen“ 1:1,3 milionu. A dvě esa

jednoho hráče ve stejném kole? Jedna ku 64 milionům! Jsou to vysoká čísla. Ale podle stejných pravděpodobností také vychází, že se es každoročně ve světě urodí jako maku v Afghánistánu: při 450 milionech kol, která za jediný rok odehrají jen američtí hráči, vychází úroda 150 tisíc es! Ovšem na celé PGA padlo za dvacet let jenom

že totéž pozorujete jako divák na Masters nebo podobném turnaji (já vím, podobných moc není). A když míček vklouzne do jamky, máte zážitek na celý život!

ESO NA PĚTIPARU? NO PROBLEM!

Věděli jste, že ze světových hráčů nejdřív zahrál eso Tiger

Popiska fotky popiska fotky

Velmi dobrou mušku má zřejmě (samozřejmě Američan) profesionál Mancil Davis zvaný „Král es“. Během kariéry nastrádal 51 es, 10 albatrosů – pětipar na dvě rány, osm es v nejlepší sezoně, první eso v 11 letech, nejdelší 379 yardů.

631 es... Slavná PGA tedy představuje jen skutečně nepatrný kousíček amerického golfu. Právě vzrušení může prožít i divák. Stačí se dívat na video, kde se míček, poháněn jen zákonem gravitace, kutálí po greenu vstříc jamce. A teď si představte,

Woods v šesti a mezi ženami Michelle Wie ve dvanácti letech? Tigera lehce strčil do kapsy zmíněný tříletý Jack Paine: to pacholátko trefilo v roce 2001 cíl na šedesátimetrové jamce, ale oficiálně se rekordy vedou až od 100 yardů. Před ním držel

rekord pětiletý Mathew Draper, ten se trefil na jamce dlouhé 115 metrů.

Drží se i staříci: mezi muži držel donedávna rekord 101letý Harold Stilson, v roce 2001 uspěl na jamce dlouhé 98 metrů. Ale loni ho předstihl 103letý borec – Gus Andreone trefil přesnou ranou 103 metry dlouhou jamku hřiště Palm Aire v Sarasotě. Byla to jeho osmá, první dal už v roce 1939! Ve sto letech mu v jeho klubu postavili sochu, je tam legendou.

Z Neameričanů vede Švýcar Bucher z roku 1985 – bylo mu 99 let. Ale ani ženy se nenechávají zahanbit, pořadí dam v nejlepších letech vede 102letá Elsie McLean. Bylo to její první eso... A teď k nejdelším trefám: nejdelší zaznamenané eso mezi ženami má na svědomí Marie Robie s 393 yardy, což je 359 metrů. Mužský výkon (Mike Crean) je 517 yardů, tj. 473 metrů! No..., že by..., ta Amerika

byla opravdu země neomezených možností?

KRÁLOVÉ ES

Jiný zápis hlásí, že nejdelší eso předvedl jiný Američan Robert Miter na 406 metrů dlouhé jamce už v roce 1965. Z odpaliště ani nebylo vidět na vlnku, Robert dlouho hledal míček kolem greenu, vzdal to, ale pak ho objevil v jamce. (Co nám to dnes prodávají za drivery? Tak daleko nikdo nestřílí! Nebo že by větríček?)

Některá čísla znějí dost nepravděpodobně. Velmi dobrou mušku má zřejmě (samozřejmě Američan) profesionál Mancil Davis zvaný „Král es“. Během kariéry nastřádal 51 es, 10 albatrosů – pětipar na dvě rány (to je světový rekord, nikdo jich nedal víc), osm es v nejlepší sezoně, první eso v 11 letech, nejdelší 379 yardů.

Budiž, je to šikula. Ale co amatér Norman Manley? Asi hodně dobrý amatér... Mezi léty 1964

až 1979 zaznamenal 59 es, což jsou průměrně čtyři ročně. Životní okamžik si vybral v září 1965 na hřišti Del Valle v Kalifornii, kde zahrál rekord –10 a na 7. a 8. jamce zapisoval dvě esa za sebou – šlo o čtyřparové doglegy o délkách 300 a 265 metrů!

AMERICKÉ BÁJE A POVĚSTI

Něco už skoro z oblasti pověstí amerického lidu golfového – Harry Lee Bonner za dvacet let od roku 1967 zahrál 68 es, skoro všechna na svém domovském tříparovém hřišti. Protože ne všechny jamky mají potřebných 100 yardů, není jeho počín oficiálně uváděn v análech rekordů.

Další borec – Scott Palmer – nastřílel na krátkých tří- a čtyřparových jamkách hřiště Balboa Park v San Diegu 28 es za jediný rok 1984. To byl ale úrodný rok..., že?

To mi připomíná můj vlastní sen stoupnout si jednoho krásného

INZERCE

POJĎTE s námi!

„Skutky naděje 2014“ – je již sedmým ročníkem unikátního projektu, který svým rozsahem, aktivním přístupem pořadatelů a hlavně samotných účastníků, se řadí k nejmasovějším humanitárním a charitativním akcím v celé republice. Projekt svými aktivitami oslovuje širokou veřejnost a všechny společenské vrstvy. Právě propojení různých společenských vrstev a jednotlivých odvětví sportovních i nespportovních aktivit je jednou z hlavních předností tohoto projektu.

PROJEKT SKUTKY NADĚJE PŘÍSPÍVÁ:

- a) na boj proti rakovině
- b) na podporu volnočasových aktivit mládeže, hendikepovaných a geneticky nemocných dětí

Více informací o projektu naleznete na www.skutkynadeje.cz

Generální partner

Hlavní partner

Partneři

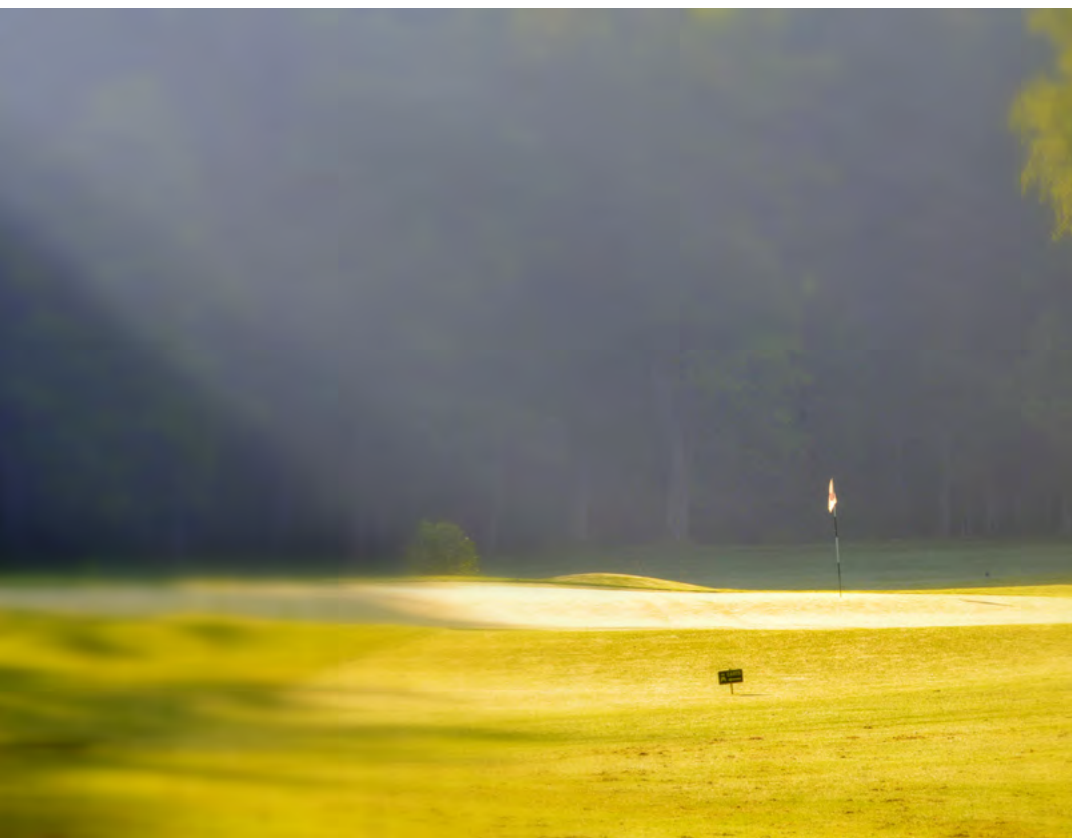
Mediální partneři

Hlavní organizátor

Levity, a.s., Na Pankráci 14, 140 00 Praha 4
e-mail: info@levity.cz, www.levity.cz

dne na stometrovou druhou jamku na brněnském autodromu a odpálit tolik míčků, na kolik by mi stačily síly. Nevím, jestli někdo něco podobného zkoušel, každopádně mne ten sen přešel ve chvíli, kdy mi osud to potěšení dopřál jinde, za běžných podmínek.

JÍT PROTI PRAVDĚPODOBNOSTI

A teď další, kteří šli proti počtu pravděpodobností. John Hudson, Martini Tournament v roce 1971 v Anglii, dvě esa na dvou po sobě jdoucích jamkách – jedna byla třípar, druhá čtyřpar.

Gene Sarazen a David Russell, dvě esa v jednom turnaji, při britském Open na hřišti Troon v roce 1973.

Andrea Tissles (konečně Evropanka) zahrála při Italian Ladies Senior Open v letech 1978 a 1983 dvě esa, vždycky na jamce č. 2, ve stejný den, čas a ve stejném kole turnaje. Snad nejšílenější: v roce 1989 zahráli při U.S. Open na Oak illu GC

eso na šesté jamce čtyři borci – Nick Price, Doug Weaver, Jerry Pate a Mark Wiebe. Ve druhém kole, během dvou hodin!

Jediná dvojice otec a syn, která zahrála esa na U.S. Open, jsou otec Johnny Miller v roce 1982 na Pebble Beach a syn Andy Miller v roce 2002 na Bethpage Black.

A jedna delší historka z poslední doby: Thomas Browning z Ka-

druhé eso, tatínek se nestačil divit: kluk jen potřásl hlavou, jako by to vlastně nic nového nebylo, jako „to už znám, tam už jsem byl“. Tak poskakoval aspoň tatínek... Dlužno dodat, že to bylo na tříparovém hřišti – ale 99 % es padá tak jako tak na tříparech. Kluk ovšem není žádný ořezávátko, hrál na tom hřišti za 67, devítky za 40 a 27. V šesti letech...

V roce 1989 zahráli při U.S. Open na Oak illu GC eso na šesté jamce čtyři borci – Nick Price, Doug Weaver, Jerry Pate a Mark Wiebe. Ve druhém kole, během dvou hodin!

lifornie, šestiletý fanda Tigera Woodse a velký talent, se připravoval na jeden ze svých mnoha juniorských turnajů na hřišti El Cajon a zahrál dvě esa v jednom kole, s odstupem sedmi jamek. Jeho tatínek popisoval, jak Thomas při první trefě skákal a křičel radostí. Když padlo

A ještě dvě sestry. Dobré hráčky, členky týmu Central Oklahoma, zahrály v roce 2010 svoje esa dvě hodiny po sobě, na jamkách dlouhých 124, resp. 142 yardů. Jedna z nich přitom zahrála hřiště v paru, druhá jednu pod par. Pravděpodobnost, že se to stane, snižuje ještě fakt, že sou-

rozenci hrají na stejném turnaji dost zřídkakdy. Ale když to nastalo, sáhli statistici do svých análů a našli ještě dva sesterské páry, kterým se to povedlo o řadu let dřív – oba případy se ale staly na tříparových, zkrácených hřištích.

HOLE IN ONE NA OBJEDNÁVKU

Slyšel jsem též o starší dámě, která dala eso – délku jamky neznám – a když ji druhý den navštívila na hřišti televize a přiměla ji ukázat, jak si stoupla a jak zahrála, trefila podruhé! No..., budíž, pěkně se to poslouchá.

A nakonec něco, co možná znáte, ale ne tak podrobně. Jde o extrémně dlouhou jamku par tři na proslulém jihoafrickém Hanglip Mountain s převýšením přes 430 metrů. Rána do greenu by měla odpovídat ráně o délce 230 metrů zahrané na rovině. Hole in one tam zatím nepadl, ale už osm birdies a 99 parů! První par zde zahrál Pdraig Harrington v roce 2008. Nejvyšší zapsané skóre je zde 23, ale u stovek dalších hráčů je poznámka NR – „no result“, žádný výsledek. Prostě svoje míčky vůbec nenašli anebo nedokázali to vysoké číslo přenést přes srdce.

Dočetli jste až sem? Přeju vám, abyste rozšířili statistiky a přiřadili se k těm, již „už to mají“.

Také se můžeme pochlubit

Možná jste již zaregistrovali tu událost v minulém čísle ForGolfu. Tak pro připomenutí: Zcela ojedinělý zápis do domácích golfových statistik se ve středu 29. října 2014 na hřišti Loreta Golf Clubu Pyšely povedl Martinu Macháčovi. V nejmenovaném komerčním turnaji se tomuto hráči s handicapem 11,5 na jeho domovském hřišti podařilo v jednom kole zahrát hned dvě esa, a to na tříparových jamkách č. 4 a 11!